

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 267/2021-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou, Štefánikovo námestie 13, Spišská Nová Ves, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Exre 153/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Exre 153/2020. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať, priznal jej náhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 eur, ktoré odôvodňuje tým, že je neprimeraný čas vystavená právnej neistote, frustráciou a stratou dôvery v schopnosť okresného súdu bezprietáhovo vyriešiť jej právnu vec.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala okresnému súdu 12. mája 2020 návrh na začatie konania o zhode (konanie o zosúladenie údajov) medzi zápisom v Obchodnom registri Slovenskej republiky a skutočným právnym stavom vo vzťahu k obchodnej spoločnosti, v ktorej sa sťažovateľka vzdala funkcie konateľky, pričom spolu s návrhom doručila okresnému súdu i oznámenie o vzdaní sa funkcie konateľky s úradne osvedčeným podpisom. Sťažovateľka

uvádza, že funkcia konateľky jej zanikla v súlade s § 66 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov.

3. Z dôvodu dlhodobej nečinnosti okresného súdu sa sťažovateľka 24. novembra 2020 obrátila na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na prietahy v konaní. Predseda okresného súdu po tom, čo si predĺžil lehotu na vybavenie sťažnosti listom z 3. februára 2021, skonštatoval, že sťažnosť na prietahy je dôvodná, a za prietahy sa ospravedlnil. Keďže šetrením zistil, že okresný súd medzičasom vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, nepristúpil už k upozorneniu zákonného sudcu na potrebu konať bez zbytočných prietahov.

4. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku z 1. decembra 2020 bola sťažovateľke doručená 20. januára 2021, pričom proti tejto výzve podala sťažovateľka 26. januára 2021 odvolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka poukazuje na to, že okresný súd je ku dňu podania ústavnej sťažnosti naďalej nečinný, pričom nejde o skutkovo či právne náročnú vec a sťažovateľka svojím konaním nijako neprispela k vzniku prietahov v konaní.

6. Sťažovateľka uvádza, že konanie okresného súdu je poznamenané nielen jeho nečinnosťou, ale tiež nesústredenou a neefektívnou činnosťou, za ktorú považuje úkony súvisiace s vyrubeníím súdneho poplatku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

8. Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

9. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a jej príloh, ústavný súd zistil, že 12. mája 2020 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na začatie konania o zosúladenie údajov, pričom okresný súd o ňom ku dňu rozhodovania ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti nerozhodol.

10. Význam samotného konania a jeho výsledok je nepochybne pre sťažovateľku dôležitý a ústavný súd v žiadnom prípade nemá v úmysle tento význam zľahčovať. Vnímajúc povahu a celkovú dĺžku samotného napadnutého konania, ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľkou označenými základnými právami podľa ústavy a právom podľa dohovoru a ktorá v okolnostiach

tohto prípadu predstavuje jeden rok, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto posudzovaného obdobia je neprimeraná, avšak nie je neúnosná.

11. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho judikatúry vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08).

12. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti.

13. Na základe uvedeného ústavný súd aj preto nevyhodnotil doterajšiu dĺžku rozhodovania okresného súdu v napadnutom konaní do podania tejto ústavnej sťažnosti (23. apríla 2021, pozn.) za nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

14. Na záver však ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci a v prípade, že nečinnosť, resp. neefektívna činnosť okresného súdu bude pokračovať, sťažovateľka sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu